

Οι εργαζόμενοι στα fast-food εστιατόρια της Αμερικής σχεδιάζουν απεργίες για τον κατώτατο μισθό

Atossa Araxia Abrahamian (Μτφ: Χαρισίου-Καλλιαντόπουλος Βασίλης)

Οι εργαζόμενοι στα καταστήματα γρήγορου φαγητού (fast-food) σε όλη την έκταση των ΗΠΑ αναμένεται να εξαπολύσουν την Πέμπτη 29 Αυγούστου τη μεγαλύτερη απεργία που έχουν κάνει ποτέ, έπειτα από μία εκστρατεία που κρατά περίπου ένα χρόνο για την αύξηση των μισθών στο τομέα των υπηρεσιών.

Εργαζόμενοι των McDonalds, Wendy's, Burger King και άλλων εταιρειών σε πενήντα πόλεις, από την Βοστώνη της Μασαχουσέτης μέχρι την Αλαμέδα της Καλιφόρνια, έχουν δεσμευτεί να μην εργαστούν αυτή τη μέρα, όπως ενημερώνουν οι διοργανωτές της απεργίας. Μαζί τους αναμένεται να βρίσκονται και οι εργαζόμενοι-πωλητές των καταστημάτων Macy's Inc, Sears Holdings Corp και Dollar Tree Inc σε ορισμένες πόλεις.

Η απεργία έρχεται έπειτα από μία παρόμοια κινητοποίηση τον περασμένο Νοέμβρη, όταν 200 περίπου εργαζόμενοι απείχαν από την εργασία τους σε καταστήματα fast-food στην πόλη της Νέας Υόρκης. Ομάδες εργαζομένων στο Σικάγο, στο Κάνσας, στο Ντιτρόιτ και σε άλλες πόλεις ακολούθησαν τον ίδιο δρόμο τους επόμενους μήνες. Οι εργαζόμενοι απαιτούν την αύξηση του κατώτατου ομοσπονδιακού μισθού στα 15 δολάρια την ώρα από τα 7,25 που βρίσκεται τώρα. Θέλουν επίσης να φτιάξουν συνδικάτα δίχως να αντιμετωπίζουν "αντίποινα" από τους κατόχους τους ιδιοκτήτες των καταστημάτων καθώς και από τις μητρικές εταιρείες.

Ο μέσος μισθός για έναν εργαζόμενο "πρώτης γραμμής" στα εστιατόρια fast-food είναι 8,94 δολάρια την ώρα, σύμφωνα με το National Employment Law Project, μια ομάδα υποστήριξης των χαμηλόμισθων εργαζομένων. Θεσμικά, όλες οι δουλειές στον τομέα των fast food δεν τίθενται υπό ένα ενιαίο καθεστώς, στοιχείο που εμποδίζει τη συνδικαλιστική οργάνωση. Επιπλέον, οι συνδικαλιστές λένε πως οι επιθέσεις σε εργαζόμενους που προσπαθούν να οργανωθούν σε συνδικάτα είναι σύνηθες φαινόμενο. Ο Martin Rafanan, ένας από τους διοργανωτές της απεργίας στην κοινότητα του St. Louis στο Μισούρι, όπου ο κατώτατος μισθός είναι 7,35 δολάρια, λέει ότι οι ντόπιοι εργαζόμενοι των McDonalds και των Wendy's εμπνεύστηκαν από τις συζητήσεις σχετικά με τις εισοδηματικές ανισότητες που πραγματοποιήθηκαν κατά την διάρκεια του κινήματος Occupy Wall Street. Όμως, συμπλήρωσε ότι ο κύριος λόγος για την δυσαρέσκειά τους είναι οικονομικός. "Αν πληρώνεσαι με 7,35 δολάρια την ώρα και απασχολείσαι για 20-25 ώρες την εβδομάδα, που είναι ένας μέσος όρος εδώ πέρα, πηγαίνεις στο σπίτι σου περίπου 10.000 δολάρια το χρόνο. Δεν μπορείς να επιβιώσεις με αυτά. Αν δεν ξεκαθαρίσουμε το ότι οι ιδιαιτέρως κερδοφόρες εταιρείες θα πληρώνουν έναν δίκαιο και αξιοπρεπή μισθό στους εργαζομένους τους, απλώς θα τις βλέπουμε να μας ρουφούν το αίμα, τον ιδρώτα, τα δάκρυα και τα λεφτά από τις κοινότητές μας".

Ο Εθνικός Σύνδεσμος Εστιατορίων των ΗΠΑ, που περιλαμβάνει τα εστιατόρια και τις αλυσίδες εστιατορίων fast-food, δήλωσε ότι η βιομηχανία εστιατορίων προσφέρει εργασία σε 13 εκατομμύρια Αμερικανούς και ότι οι συζητήσεις σχετικά με τους μισθούς "πρέπει να στηρίζονται σε πραγματικά δεδομένα". "Μόνο το πέντε τοις εκατό των εργαζομένων σε εστιατόρια λαμβάνει το μόνο κατώτατο μισθό, καθώς και εκείνοι που εργάζονται με ημι-

απασχόληση, εκ των οποίων οι μισοί είναι έφηβοι” λέει ο Scott DeFife, αντιπρόεδρος του Συνδέσμου.

Οι εταιρείες fast-food, οι οποίες δεν έχουν αλλάξει μισθολογική πολιτική παρά τις τελευταίες απεργίες, απάντησαν σε αντίστοιχο τόνο. Πολλές έχουν υποστηρίξει ότι προσφέρουν καλές δουλειές και τεράστιες ευκαιρίες για τους εργαζόμενους που προσβλέπουν στο να ανελιχθούν. “Τα McDonald’s στοχεύουν στο να προσφέρουν ανταγωνιστικό μισθό και πλεονεκτήματα στους εργαζομένους τους. Η ιστορία μας είναι γεμάτη από παραδείγματα ατόμων που εργάστηκαν σαν πρώτη δουλειά στα McDonalds και είχαν επιτυχημένες καριέρες τόσο εντός της εταιρείας McDonald’s όσο και εκτός”, ήταν η σχετική δήλωση της διοίκησης της επιχείρησης, ενώ οι εταιρείες Wendy’s και Burger King δεν δήλωσαν τίποτα, παρά τα αιτήματα των δημοσιογράφων για ένα σχόλιο.

Η απεργία της Πέμπτης προοιωνίζεται πως θα είναι “η μεγαλύτερη προσπάθεια οργάνωσης του αγώνα των εργατών της βιομηχανίας τροφής, πράγμα που οφείλεται αφενός στην ευρεία οικονομική και τεχνική υποστήριξη της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων στις Υπηρεσίες (Service Workers International Unions), αφετέρου στην δουλειά που έγινε από πόρτα σε πόρτα από τις ομάδες επικοινωνίας του αγώνα στις τοπικές κοινότητες καθώς και τη συνδρομή τοπικών πολιτικών και κληρικών”, λέει ο Tsedeye Gebreselassie, δικηγόρος στην ομάδα υποστήριξης των χαμηλόμισθων εργαζομένων National Employees Law Project. “Οι εργαζόμενοι απαντούν στην καθολική αποτυχία της ομοσπονδιακής κυβέρνησης να αυξήσει τον κατώτατο μισθό, ώστε να αντισταθμίσει τον πληθωρισμό και το κόστος ζωής” λέει ο Gebrellassie

Ο αξίας 200 δισεκατομμυρίων δολαρίων τομέας των fast-food έχει βρεθεί στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος λόγω της υποτίμησης των μισθών και της αυξημένης ημι-απασχόλησης, συμπεριλαμβανομένων των εργαζομένων στην πώληση αλλά και στην προετοιμασία του φαγητού, που χαρακτηρίζουν το μεγαλύτερο τμήμα των θέσεων εργασίας που δημιουργήθηκαν από την αρχή της ύφεσης. Η ημέρα πριν την απεργία θα περιλαμβάνει κινητοποιήσεις σε πολλές πολιτείες του Νότου, μία περιοχή που ιστορικά έχει υπάρξει πεδίο μεγάλων προκλήσεων για την συλλογικά οργανωμένη εργασία. Ο Dorian Warren, καθηγητής πολιτικών επιστημών στο πανεπιστήμιο της Κολούμπια, ο οποίος έχει εκδώσει εργασίες για την οργάνωση της εργασίας και τις ανισότητες, είπε ότι “τώρα που ακόμη το κίνημα βρίσκεται στα πρώτα του βήματα, η επιτυχία των διαδηλώσεων σε πολιτείες όπως το Μισισίπι, η Λουιζιάνα και η Αλαμπάμα είναι ένα μεγάλο-μεγάλο στοίχημα”. Ο Νότος υπήρξε πάντα το μοντέλο για τη χαμηλόμισθη εργασία, από την εποχή της δουλείας, τους νόμους του Jim Crow^[1], μέχρι και σήμερα. Είναι επίσης το μεγαλύτερο αντισυνδικαλιστικό μέρος της χώρας, συνεπώς το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι νιώθουν αρκετά δυνατοί εκεί, ώστε να προβούν σε συλλογικές κινητοποιήσεις είναι τεράστια σημασία” συμπλήρωσε ο Warren.

[1] Οι νόμοι Jim Crow ήταν πολιτειακοί και τοπικοί νόμοι των Ηνωμένων Πολιτειών που θεσπίστηκαν μεταξύ 1876 και 1965. Με αυτούς εγκαθιδρυόταν ο de jure φυλετικός διαχωρισμός σε όλες τις δημόσιες εγκαταστάσεις στις νότιες πολιτείες της πρώην Συμπολιτείας και, από το 1890, ένα καθεστώς “χωριστά αλλά ίσοι» για τους Αφροαμερικανούς.

idUSBRE97S05320130829